

5517 31. Marts 1892: Eneste Beh. af

Lovf. om anerkendte Sygefæsker.

5518

Sygefæskerne efter dette Lovforslag ville blive saaledes stillede, at de have Interesse i, at der ikke kommer flere Medlemmer ind, de ville lulle sig af. Det skulde være af Frygt for, at de ellers ikke faa hele det Tilskud, som Loven tilbyder dem. At der skulde blive saa mange Medlemmer, at ingen kan faa det Bidrag, det kan man nok sige, men man kan ikke fastholde det for Alvor. Er der ikke saa megen Kraft i Sygefæskesbevægelsen og ikke saa megen Mænd i dem, som interessere sig for at lede Sygefæskerne, at de kunne komme til at sammenlutte sig i Fællessforeninger, at man kan faa et Nævn, at de kunne komme til at fungere i det hele taget, saa at Sagen kan fremmes — stiller det sig virkelig saaledes, saa kan det ikke nytte at lovgive om Sygefæsker, saa har jeg taget fejl, naar jeg gaar ind paa de Bestemmelser, som nu ere givne, naar jeg har været med til at borttage de mere tvingende Bestemmelser og har givet Frihed i det hele taget samt søgt at skabe Frihed for Sygefæskerne, skabe Nævn, søgt at skabe Fællessmøder for Sygefæsker, med andre Ord søgt at frigive ikke saa Ewangsbestemmelser, og gaaet ind paa Bestemmelser, som gøre Bevægelsen friere, hvilket altsammen viser, at man har haft Tiltro til Bevægelsen og Tro paa, at Sygefæskerne vilde kunne trives. Jeg tror, at i det, som der nu er budt, er der langt mere Frivillighed og Frihed for Ewng end i det oprindelige Regeringsforslag. Havde man ikke den Tro, at Sygefæskesinstitutionen vil udvikle sig paa det tilbudte Grundlag, saa vilde man ikke have givet Lovbestemmelserne den Form, som de nu have. Jeg har den Tro, at Sygefæskesbevægelsen ikke vil svigte. Det kan jo være, at vi have taget fejl, og det kan være, at vi komme til at lovgive om igen om forskellige Bestemmelser i Sygefæskeloven. En Ting skal jeg give det ærede Medlem Ret i, og det er, at hvis man havde gennemført Regeringsforslaget, var det kommet til sikrere og klarere Bestemmelser end nu. Der vil være adskilligt i denne Lov, som det vil være meget vanskeligt at anvende og fortolke. Dette er mig ganske klart den Dag, jeg tager mod Lovforslaget. Der er forskellige Punkter, som jeg slet ikke ved, hvorledes man kan komme ud over, saa at man ret snart let kan komme igen her til Tin-

gene, men den Ulykke er ikke stor; thi det, det kommer an paa, er at komme ind paa ny Veje, og i det hele enes om noget, der baade har Betydning i Ojeblikket og i Fremtiden, hvormed det ikke er sagt, at man ikke kan komme til at udvikle det videre med ny Bestemmelser og Tilskud paa anden Maade. Saa maa man imidlertid ogsaa optage det Spørgsmaal, hvorledes man skal stasse disse Tilskud, og i det hele taget komme til at overveje Spørgsmaal, som vi nu ere komne ret let over. Det ærede Medlem har stor Ret, naar han siger, at Landstinget kun har ført Forslaget tilbage til Regeringens Forslag, og ingen Indrømmelser har gjort, thi Landstinget har gjort Indrømmelser. Man har nu givet et rent og purt Statstilskud til Sygefæskerne, men vel at mærke et begrænset Statstilskud, som gør, at Sagen maa overvejes igen. Dette er en meget betydelig Indrømmelse, der er gjort til dette Ting; at den er slet under det nævnte Forbehold kan ikke forandre noget. I en Udtalelse af mig ved en tidligere Behandling — anden eller tredje, det er ligegyldigt — da det ærede Medlem krævede Statsbidraget ubegrænset, gjorde jeg opmærksom paa, at naar man vilde sikre dette Bidrag, kunde vi begynde at tale om det. Det ærede Medlem vil se, at at det er den Tanke, der har spiret og nu sat Blomst i Lovforslaget. De stillede Ewngdringsforslag anser jeg det ikke for fornødent at omtale, undtagen for saa vidt som den ærede Ordfører har sagt noget, som kunde give mig Anledning til en Bemærkning. Det første Spørgsmaal, jeg saaledes maa tale om, er § 11, Statsbidraget. Imidlertid har jeg vist sagt tilstrækkeligt derom. Den ærede Ordfører var ikke fornøjet eller i hvert Fald kun mellemfornøjet med dette Forslag, kan jeg nok sige, som det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) to, saa saa stærkt Afstand paa, men da bægge de ærede Medlemmer have erklæret, at de ville stemme for Lovforslaget, og da den ærede Ordfører tillige erklærede, at det var godt og brugbart, antager jeg ikke, det er værd at dvæle videre ved dette Punkt, som ganske vist maa siges at være et af de mest dominerende i Lovforslaget. Den ærede Ordfører nævnte en Bemærkning i Betænkningen til § 15, nemlig at Ordet „Arv“